

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. VI. Quòd probabilius sit, Filium Dei incarnandum fuisse, quamvis Aam non peccâsset.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

mus nos, quando consideramus, nos omnes fuisse mortuos morte peccati, quod trahebat post se mortem inferni æternam: Et ipse tantæ in nos fuit bonitatis, ut descenderet de cælo ad eripiendum nos è geminæ hujus mortis faucibus, semetipsum morti tradens pro nobis. O bonitatem infinitam Redemptoris mei! nunquam te video majori circumfusam splendore, quam dum considero solam miseria-

rum mearum copiam, eopiam habuisse attrahendi super me miserationum tuarum abundantiam. Et inde est, nonnullis visum melius, si vivant in firma hac fide, te non des censurum de cælis, nec incarnandum fuisse, si Adam non peccasset, quantumvis alii contrarium asserant firmiter non infirmis suffulti rationibus, quas in articulis sequentibus exponemus.

ARGUMENTUM.

Quòd probabilius sit, Filium DEI incarnandum fuisse, quamvis Adam non peccasset.

ARTICULUS VI.

Parum credibile videtur solum peccatum causam fuisse Incarnationis Filii Dei.

FAteor esse difficillimum, non cedere argumentis tam plausibilibus, tamque validis & constringentibus, nec rata habere bona sensa, bonos affectus, quos in nostris excitant & enasci faciunt cordibus. Sed aliunde durum videtur credere, nos obstrictos esse peccato malorum omnium maximo, de beneficio omnium præcipuo, omnium, quæ Deus extra se producere potuit, antesignano; & dicere, quòd si natura humana conservata fuisset in statu innocentia, Deus non ita adamasset illam, ut se illi personaliter communicaret: sed ex eo, quòd facta fuerit obnoxia crimini, adorandam ipsius contemnendo Majestatem, seque di-

gnam reddendo ipsius odio, ideò solum eousque amaverit ipsam, ut se illi dare & communicare voluerit. Ubi est quis sanæ mentis, qui hunc loquendi & discurrendi modum non rejiciat?

Sed ad declarandam benè veritatem, supponendum est, naturam humanam in duplici statu valde diverso considerari posse, scilicet in statu innocentia, & in statu peccati: supponendum est etiam, Filium Dei incarnari potuisse duobus modis diversis: Uno quidem, assumendo corpus immortale, impassibile beatum: Altero carnem assumendo infirmam, passibilem & mortalem. Tu quaris, an Filius Dei fuisset

Quà ratione Christus Jesus fuisset incarnatus, si Adam non peccasset.

fuiſſet incarnatus, poſito, quòd Adam non reddidiſſet totam naturam humanam ream peccati; facilis eſt reſponſio, applicando duos incarnandi modos, duobus naturæ ſtatibus. Ille peccat, in quo modò eſt, requiſiſſet, ut incarnaretur ad ipſam redimendam, aſſumendo corpus paſſibile & mortale; iſte innocentia, in quo manere poterat, requiſiſſet ut incarnaretur, non ut ipſam redimeret, cum perdita non fuerit, ſed ab intima ſua unione honoraret ipſam, utpote longè magis dignam amore ſuo, quàm poſt commiſſum peccatum: Et in hoc caſu aſſumpſiſſet corpus impaſſibile, cum neceſſe haud fuiſſet pati pro nobis.

Quomodo
intelligenda
ſacra Scriptu-
ra cum ſanctis
Patribus,
quando lo-
quantur de
adventu Filii
Dei.

Haud difficulter capies modò, quò tendat exultantis Eccleſiæ gaudium, dum exclamet: O felix peccatum! O peccatum Adæ neceſſarium, quòd talem ac tantum meruit habere Redemptorem. Ita, peccatum Adæ fuit, quòd habere nos fecit Deum Redemptorem, paſſibilem & mortalem; ſed citra id habuiſſemus Deum Hominem immortalem & impaſſibilem, cum neceſſarium non fuiſſet, ut noſter eſſet Redemptor. Et quando ſacra Scriptura ubiſvis affirmat, ipſum non veniſſe in mundum, niſi propter peccatores; ipſum deſcendiſſe, ad liberandum populum ſuum à ſervitute, ipſum veniſſe quaſi ovem perdi-

tam, & reportatum illam propriis humeris ad gregem, loquitur juxta ſtatum præſentem, & ſuppoſitò Adæ peccatò. Et quando tandem ſancti Patres conformiter loquendo ſacra Scripturæ affirmant, ipſum venturum non fuiſſe in carne, ſi corruptio carnis non fuiſſet; nec aſſumpturum ipſum fuiſſe carnem mortalem, ſi mors peccati non occidiſſet totam naturam humanam; aliud non concludunt, quàm ipſum non fuiſſe incarnandum, aſſumendò corpus mortale.

Si idem homo eſſet Princeps, Pater, Doctor, Medicus, & inimicus tuus; & ipſe te videns vulneratum uſque ad mortem plangis lethalibus, quas accepiffes in pugna cruenta, ubi omnem moviſſes lapidem, ut ipſum tollereres è vita, veniret ipſemet in domum tuam, ad reconciliandum ſe tecum, teque reſtituendum ſanitati, & tu diceres illi: Tu nunquam veniſſes ad me, niſi ægrotus eſſem, & inimicus tuus; ex adverſo is diceret tibi: Idipſum reddebat te indigniſſimum, ut tuam intrarem domum; ſed quia ſum Princeps tuus, veniſſem daturus tibi legem; quia ſum Pater tuus, veniſſem te velut meum inviſurus filium; quia ſum Doctor & magiſter tuus, veniſſem te velut meum informaturus diſcipulum. Aſt quia ægrotum te invenio, venio indutus medicum, ut ſanam

Pulchra comparatio declarans veritatem.

nem te; & quia te ipsum reddidisti mihi inimicum, venio vi ac virtute beneficiorum meorum tuam recuperatum amicitiam, quam iniquissimè subtraxeras mihi.

Peccatum magis impedire, quam obstringere poterat, ut Verbum incarnaretur.

Sed probè colligere potes ex ingenti hoc, quem tibi exhibeo, amore, quòd quando non venissem ad te velut Medicus & à te offensus, venire non intermissem ad te velut Princeps tuus, velut Pater tuus, velut Præceptor tuus. Quivis horum, quibus tibi constringor, titulorum, sat habuisset roboris, ad trahendum me ad te; & alter ille, quem solum allegas, Medici & inimici, potius me retrahere poterat & debebat: an sanæ fores mentis, si credere id abnueres? Ecquis persuadere sibi poterit, quòd sola ratio, quæ attrahere potuit Filium Dei de cælo in terram per mysterium Incarnationis, ut esset Medicus animarum nostrarum, fuerit, quòd magni ipsius inimici; quòdque, si solummodò ipsius fuisset filii, ipsius populus, ipsius discipuli, absque eo, quòd essemus ipsius inimici, non dignatus fuisset se eòsque demittere, ut nostræ se personaliter uniret naturæ? Quis sanæ compos mentis huic posset fidem habere?

Et quod ultimum concernit argumentum, quod ex ipsa deduxisti ratione, concedo, tibi que

assentior, efficacissimum id esse motivum, quo exstimulemur ad amandum ardentissimè tam officiosum tamque beneficum Salvatorem, quando consideramus, quòd eo nomine venerit è cælo, ut accumularet favoribus reos, qui nonnisi severissimis digni fuerant suppliciis. Fateor equidem, ingentem hunc divini ipsius amoris, in medio glaciæ, succensum ignem, potentissimum esse medium, frigidissima accendendi corda. Verùm si potenti huic motivo adjicias alia plura æquè potentia, an ex hoc magis erit infirmum, minusque habebit roboris? & an cor tuum minus urgeatur ad amandum Christum Jesum, quando induxeris in animum, plura esse pondera, quæ ipsum traxerint è cælo, ad dandum & communicandum se tibi in terra?

Plura motiva amandi Christum Jesum sunt fortiora unico solo.

Itane ergò, mi Jesu, verum sit, me dignum esse honore à te mihi exhibito, dum, sicut ego, factus es homo, ex eo, quòd habuerim te opprobrio? an igitur verum sit, te nunquam fuisse ita amaturum me, nisi priùs læsissem & offendissem te? an credere possim, peccatum meum ita tibi fuisse jucundum, ut solum id fuerit, quo capereris unice ad conjungendum te mihi propinquitate, illiusque amore despondandum te propriæ meæ naturæ? O quàm plures aliæ rationes sunt effi-

U

efficacissimæ, quibus induci poterat, ut fieres homo, si non peccasset Adam! illarum hic addu-

cam aliquas non minus validas quàm luculentas, de quibus non liceat dubitare.

ARGUMENTUM.

Prima ratio, quæ probat Filium DEI incarnandum fuisse, quamvis Adam non peccasset.

ARTICULUS VII.

Perfectio operum Dei requirebat mysterium Incarnationis, quamvis Adam non peccasset.

Quid putas vidisse Deum, quando æternum formavit decretum producendi magnum hoc universum? Et in quid, dum tempore creationis exquisitum hoc exequatur opus, suos intendebat & defigebat oculos?

Si vidisses omnipotentem Creatorem mundi, quando suum in abyssum nihili immisit brachium, ad extrahendum inde magnum hunc mundum, & dixisses: Domine, quid facies? respondisset is tibi: Creabo cælum & terram. Sed cælum an erit pro seipso? Non, volo ut magnificentum sit theatrum, ubi exponam meæ magnificentiam gloriæ, fulgentibus instructum faculis, ut totum meum illustrent opus. Et hæc terræ an facta erit pro seipsa? Non destino ipsam ad germinandum plantas & herbas, flores & fructus in abundantia. Sed hæc plantæ, hæcque herbæ, quibus tota insteretur terra, an erunt pro seipsis? Non, volo ut serviant ceu nutrimentum maximæ animantium, quæ producam, multitu-

dini. Sed hæc animantia an erunt pro seipsis? Non, decerno illa omnia pro obsequio hominis, quem faciam ad imaginem meam, quemque stabiliam velut illorum Principem & Monarcham, ut dominetur cunctis manuum mearum operibus. Sed tandem hic homo an erit pro seipso? Non, velut omnes homines pro meo sint Filio, quem produco ab æterno à meipso ex propriâ mea substantia, quemque producâ extra meipsum in medio temporum, velut coronam & gloriam omnium meorum operum. Faciam ipsum esse hominem, caput & supremum Monarcham omnium hominum; ut ipse sacrum sit vinculum, quod æternam inter Creatorem & creaturas constituat unionem: nam omnia erunt illius, & ipse totus est meus, ipse claudet circulum, qui denuò conjungit finem cum principio, & & per ipsum ero solus finis, sicut solum omnium Creaturarum sum principium. Ecce ad amussim doctrinam magni Apostoli:

Omnia

Totum Unicum est factum pro Jesu Christo.